

Udruženje žrtava i svjedoka genocida

Ulica	Vilsonovo šetalište 10/2, 71000 Sarajevo, BiH
Tel. – Fax	+387 (0)33 211 340
Web – Email	www.tortura.com.ba - info@tortura.com.ba udruzenje.zrtava.torture@gmail.com
ID broj	4201644760006
Račun	1601110000002832 – Vakufska Banka

Broj: 412/2018

Datum: 05.11.2018. godine

BOSNA I HERCEGOVINA
TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE
Kraljice Jelene 88
71000 Sarajevo
n/r v.d. glavnog tuzioca, g-đe Gordane Tadić

Predmet: *Izvještaj o počinjenom krivičnom djelu protiv Josipa Grubeše, ministra pravde Bosne i Hercegovine*

Sud Bosne i Hercegovine je izrekao drugostepenu presudu protiv Marka Radića zv.Maka : broj X-KRŽ-05/139 od 09.03.2011. i osudilo Marka Radića na kaznu dugotrajnog zatvora od 21(dvadeset jedna) godinu.zbog zločina protiv čovječnosti iz čl. 172.stav1 Krivičnog zakona BiH. Svojim rješenjem broj:08-14-3-1821/18 od 08.10.2018.(u prilogu 1 stranica) Josip Grubeša, ministar pravde BiH je izvršio nezakonit transfer Marka Radića državnim organima Republike Hrvatske, čime je počinio krivično djelo i nanio štetu ustavno – pravnom sistemu Bosne i Hercegovine kršeci međunarodne i domaće pravne norme.

Bosna i Hercegovina i Republika Hrvatska jesu članice Evropske konvencije o transferu osuđenih osoba, na koju se Ministar pravde Bosne i Hercegovine poziva, a koja konvencija daje opšti okvir postupanja zemalja članica u predmetnoj oblasti. No, kao i većina multilateralnih akata, ova konvencija je ostavila mogućnost zainteresovanim stranama da svoje odnose dodatno regulišu i preciziraju i bilateralnim ugovorom koji u tom slučaju ima jaču pravnu snagu od multilateralnog akta.

Bosna i Hercegovina i Republika Hrvatska su ovu mogućnost iskoristile i svoje odnose u ovoj oblasti dodatno uredile zaključenjem Sporazuma o međusobnom izvršavanju sudske odluka u krivičnim stvarima, koji je na snazi i kojim su jasno regulisani uslovi pod kojima može doći do transfera osuđene osobe radi izdržavanja izrečene kazne u zemlji koja nije izrekla kaznu zatvora, u ovom slučaju u Republici Hrvatskoj.

Također, ova oblast je pokrivena i odredbama Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima, s tim što su odredbe ovog zakona primjenjive isključivo ukoliko međunarodnim ugovorom nije drugačije regulisano.

Kako je u konkretnom na snazi Sporazum između Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske o međusobnom izvršavanju sudske odluke u krivičnim stvarima , time je jasno da je

prevashodno ovaj sporazum osnov za odlučivanje po zahtjevu, bilo osuđenog, bilo zemlje moliteljice, za njegov transfer u Republiku Hrvatsku.

Zanemarivši navedeno, a kako je vidljivo iz Rješenja Ministra pravde BiH koje je objavljeno u medijima, Ministar pravde BiH udovoljava zahtjevu osuđenog Marka Radića kao državljaninu Republike Hrvatske, zanemarivši pri tome činjenicu da je isti i državljanin Bosne i Hercegovine, sa aktivnim prebivalištem u Mostaru.

Naime, činjenica da je Marko Radić državljanin Bosne i Hercegovine bitno mijenja činjenično stanje spisa i onemogućava udovoljavanje zahtjevu osuđenog za njegov transfer i izdržavanje kazne u Republici Hrvatskoj, čime Josip Grubeša čini krivično djelo.

Tako je članom 6. Sporazuma isključena mogućnost predaje vlastitih državljana. Time je jasno da, u odnosu na ovog osuđenog ratnog zločinca, kao državljanina BiH, nikakvu pravnu snagu nema činjenica da je isti, istovremeno i državljanin Republike Hrvatske. Njegovo pravo da, kao državljanin Hrvatske, zahtijeva prenos izdržavanja kazne u Hrvatsku, svakako je ograničeno upravo ograničavajućom odredbom Sporazuma (član 6.) koja je precizna i izričita, a koja nedvosmisleno isključuje mogućnost predaje vlastitih državljana u ovoj vrsti postupaka, što potvrđuje i dosadašnja praksa u sličnim predmetima.

Slijedom navedenog u konkretnom slučaju se prilikom odlučivanja o zahtjevu moralo znati i voditi računa o sljedećem :

- Pravni osnov za odlučivanje je navedeni bilateralni sporazum između dvije zemlje i njegova primjena je obavezna u dijelu u koje je različit u odnosu na odredbe Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima.

Dalje, kada je u pitanju primjena odredaba Zakona, isključivo u dijelu u kojem njegove odredbe nisu suprotne Sporazumu, potrebno je naglasiti sljedeće:

- Članom 9/1/a Zakona regulisano je da će se zahtjev za pravnu pomoć odbiti ako bi udovoljavanje zahtjevu bilo u suprotnosti sa pravnim poretkom BiH. Kako je predmetni sporazum dio pravnog poretku BiH i kako njegove odredbe zabranjuju predaju vlastitih državljana, udovoljavanje zahtjevu u konkretnom slučaju je potpuno u suprotnosti sa pravnim poretkom BiH.

- Članom 9/3 Zakona regulisano je da se pravna pomoć može odbiti i na osnovu faktičkog reciprociteta u odnosu na određenu državu, što je Ministar pravde prilikom odlučivanja svakako morao imati na umu. Brojni su slučajevi odbijanja pružanja pravne pomoći u krivičnim stvarima od strane Republike Hrvatske i odbijanja zahtjeva Bosne i Hercegovine npr. slučaj Jelavić, kao i brojni drugi - bilo je predmeta bosanskohercegovačkih državljana kojima nije odobreno izručenje u Bosnu i Hercegovinu ukoliko je kazna izrečena od strane Bosansko-hercegovačkog pravosuđa u nesrazmjeru sa kaznom koju je izrekao sud u Hrvatskoj. To su situacije koje nisu regulisane međunarodnim ugovorima, nego domaćim zakonodavstvom i o njima, po diskrecionom pravu, odlučuje sud ili, u našem slučaju, ministar pravde BiH. Za razliku od člana 6. Sporazuma koji je izričit kada je riječ o predaji vlastitih državljana, ovdje se radi o diskrecionom pravu koje je ograničeno reciprocitetom. S tim u vezi, Ministar pravde BiH je u ovom predmetu bio ograničen i recipročnim postupanjem Hrvatske u sličnim predmetima, te i zbog kaznenog zakonodavstva Hrvatske i time očite nesrazmjere u kazni nije smio dopustiti predmetni transfer.

- Dalje, cijeli dio Zakona koji se odnosi na pitanje transfera osudjene osobe iz Bosne i Hercegovine u drugu zemlju , tretira isključivo mogućnost predaje stranca.

Suvišno je reći da je ovim nezakonitim postupanjem, dakle predajom Hrvatskoj na izdržavanje kazne, te dalje, preinakom kazne od strane Republike Hrvatske, ratnom zločincu omogućeno da već sutra bude na slobodi, čime se svjesno i od strane Ministra pravde BiH i od strane pravosudnih tijela Republike Hrvatske narušava jedan od osnovih principa krivičnog zakonodavstva – svrha kažnjavanja, kako generalna tako i specijalna.

Dodatno, obavezna praksa u ovakvima postupanjima je ocjena sveukupnog zakonodavstva koje reguliše medjunarodnu pravnu pomoć između dvije zemlje, dakle sveukupne bilaterale u konkretnom, pa nije suvišno napomenuti da je izmedju dvije zemlje na snazi i Ugovor izručenju vlastitih državljanja koji svojim članom 8. izričito zabranjuje izručenje u svrhu izvršavnja pravosnažno izrečene presude ako se ista odnosi na krivična djela genocida, zločina protiv čovječnosti i ratnih zločina. Predmetni ugovor se, naravno, ne primjenjuje direktno na konkretan slučaj, tiče se drugih situacija, no, prilikom odlučivanja u ovako kompleksnom pitanju, neophodno je posmatrati bilateralnu suradnju u krivičnim stvarima između dvije zemlje u njenoj ukupnosti. Također, ako ništa drugo onda zbog kompleksnosti predmeta.

Mi niže potpisani tražimo od Tužilaštva BIH da u skladu sa Zakonima pokrene postupak protiv odgovornih u Ministarstvu pravde BIH.

Prilog : Anex 1.
Scenirani potpisi UDRUŽENJA ŽRTAVA IZ BIH

ANEX 1.

UDRUŽENJA ŽRTAVA IZ BIH:

Centar žrtava logora Vojno Mostar

Udruženje žrtava i svijedoka genocida BIH

Udruženje logoraša Prozor

Udruženje logoraša Jablanica

Udruženje logoraša Konjic

Udruženje logoraša Stolac

Porodice nestalih „VRAMNICA“ Mostar

Savez udruženja logoraša HNK

Savez udruženja logoraša BIH

